

Her halinden kent “apaşı” olduğunu ilan eden bıçkın, sağ elini kah yumruk yaparak, kah avuçlarını açarak telefonda konuştuğu birisine iki lafının birinde “lavuk” diyor. Konuşurken kâh gülüyor, kâh kızıyor, kâh karşısındakini azarlıyor. “ Bak canım kardeşim” diyor “ seni öyle bir gömerim ki, yedi sülalen cin çarpmışa döner”... Sonra sesinin tonu tekrar yumuşuyor, bu kez karşısındakine mahallenin haşarı veledine öğüt veren büyük abi gibi öğütler vermeye başlıyor, sinirleri gevşiyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Yanına yaklaşıp elimi omzuna koyuyorum, sanki yakayı ele vermiş bir kaçak gibi irkiliyor, “ne istediğimi soran gözlerle yüzüme bakıyor. “Affedersin, rahatsız ettim galiba”.
İğne batırılmış balon gibi sönüyor, tedirginliği artıyor.
“İstemeyerek sen telefonda konuşurken kullandığın bir kelimenin anlamını soracaktım”
Toparlandı, “Neymiş be moruk, ne konuşmuşum”
“Lavuk ne demek”?
“Abidin demektir be moruk, Abidin”. Bu kez gülme sırası bana geliyor, anlaşılan apaşla pek anlayamayacağız. “Sağol” diyorum “ epey yardımcı oldun”. Almaz almaz yüzüme bakıyor. Canımı sıkıyor, “ Lan lavuk diyorum, konuşurken kullandığın bir kelimenin anlamını merak ettim, sorup soracağıma pişman ettin”.
“Ayıp oluyor haa” diyor, “kafamın tasını attırıyorsun”.
“Merak etme diyorum, pek tası atacak kafa taşıyan birisine benzemiyorsun”.
Bıçkın görüntüsünün pek işe yaramayacağını anladı galiba. Kırk yıllık arkadaş gibi gelip koluma giriyor, “ bir cigaran var mı baba”?.
Gel diyorum, çayım bile var.
“Yahu moruk diyor, helal olsun sana be, iki dakikada beni kafasız birisi yaptın ya”.
“Kardeşim” diyorum “tipin bozuk, ne yapayım”
Bir kahkaha patlatıyor. “Seni sevdim be moruk”.
“İyi öyleyse, şu lavuk ne demek”.
Moruk diyor, bizim lügatimizde lavuk diye aklını anasının... mında bırakanlara denir”.
Anasından öylece fırlarlar da yahu aklımız nerede diye sormazlar bile,.. Anladın mı”?. “Neden dersin, sormak için bile akıl lazım da ondan.” Geri dönüp aklını bıraktığı yere giremez ki...
Böyle gelmişler, böyle giderler.
Aha şu telefonda konuştuğum zatı muhterem... Öküze ho, bilmem neresine ko... Bacısının hatırını sorsan enişte diye takım elbise giydirebilirler. Anlamışsındır herhalde biz gayrimeşru takılırız. Bu âlemde ya baş olursun ya ayak... Bir başı kırk ayak taşır, Baş şeytandır, giderse hakkın rahmeti üzerine olsun... Cesedinizi önce daha on dakika önce size ait olan ayaklara çığnetirler, o ayaklar artık sizin başınızı uçuran şeytanın ayaklarıdır. Onun da başı giderse fırsat kollayan diğer şeytanların hizmetine girerler. Bu devran Con Ahmet’in devir daim makinesi gibi böyle sürer gider... Mesela demin konuştuğum lavuğa anan yahşi baban yahşi dedin mi, bırak

gerisini gitsin. Tabi o, abamızın altındaki sopanın kalınlığını bildiği için de, değme dalkavukların eline su bile dökemeyeceği maharetle bize olmadık yalakalık yaparlar... Söylemesi ayıptır, bize de devranımızı sürdürmek için bunlar lazım tabi ki... Anlarsın ya diyor, sağ elinin işaret parmağınının kıkırdağını üç kez masaya vurarak “Allah korusun, başı soğuktan sıcaktan, rüzgârdan taştan, kayadan koruyamazsan ne bileyim nezle olursun, grip olursun, başın ağrır. İşte o zaman boku yedin demektir, ağrıyan başı koparmak için cellat baltasını bilemeye başlamıştır bile”... Yüreğin yufkası gözyaşında boğulur derler, onun için kimsenin gözünün yaşına bakmayacaksın... Krallar gözyaşına bakmaz, sürüyü yönetmek için elindeki sopayı ne zaman, nerede hangi yöne sallayacağını hesabını kitabını yapar. Krallar bunun için kraldır, ben kendi âlemimde krallığımı böyle sürdürürüm. Kralların da kralı vardır, onların üstünde de imparatorlar... Yani dünya yedi katlı bir kuledir, mahalle kralından, kent kralına, ülke kralına, ülke krallarının üzerinde de dünya kralları, en altta Abidinler, yani lavuklar... Sağ olsunlar sırtları, omuzları yağır oluncaya, kan revan içinde nefessiz kalıncaya kadar hepimizi sırtlarında taşırlar da gıkları çıkmaz. Kuledeki yerine göre herkes ganimetten payını alır. Onun dilini kullanmaya özen gösteriyorum “ lan moruk diyorum sen bu işin profesörü olmuştun”.

Gülüyor, ya diyor Allah’ını seversen beni benzetecek başka bir şey bulamadın mı, profesör olayım da... Ya gerisini söyletme bana, racona ters, racona...

Haklısın diyorum lafın tamamı aptala söylenir. Bir güzel anlattın anlatmasına da, ya Bu kırk ayaklı lavuklar, bunca aşağılanmaya adam yerine konmaya bir gün rest çekerlerse o zaman şeytanlar ya kaçacak bir delik bile bulamazlarsa... Mesela sen o şeytan bir baş değil de o baş taşıyan kırk ayaktan biri olsaydın, ne düşünür, ne yapardın... Galiba senin şeytanın gözdesi olmak için atmadığın takla yapmadığın yalamalık kalmazdı.

Bozuluyor, sesini yükseltiyor. Bak moruk diyor ki “ ne yapardım biliyor musun? Önce bu şeytanla bir boy aynasının karşısına geçer, tepeden tırnağa bir kendimi süzerdim, bir onu. Boyumuz, kilomuz, şeklimiz şemalimiz nedir?. Ondaki baş bende de var, ondaki ayak bende de var... O zaman aynanın sırları dökülmeye başlar, büyü bozulur, aslında o baş bir şeytan değildir, onu güç yetmez karşı konulmaz yapan yarattığı korkudur, o korku üzerine kurar tahtını, tahtirevanını da kırk ayak üstünde taşıtırır. Aynanın dile geldiğini an bizim işimiz biter moruk. İşte o an, başların ayak, ayakların baş olduğu andır.

“Sence diyorum dünyayı yöneten hükümdarlar, sultanlar, krallar saltanatlarını lavukların omuzlarında taşıdığı yedi katlı kuleden mi yönetirler? Yani onlarla aynı kuleden mi seyredersiniz alemini?. Gözüme bakıyor, tedirginliği giderek artıyor. “Moruk” diyor, onların kuleleri fildişinden yapılma sırça köşklerdir. Aslında onların imparatorları ile bizim imparatorumuz aynıdır, bize dönük yanı ayın karanlık yüzü gibidir, görünmez, dünyaya dönük yanları ise kendilerine dokunmayan yasalarıdır, hapishaneleri, cellatlarıyla kabak gibi ortadadır. Onların cellatları yirmi dört saat işbaşındadır, duruma göre kah gece karanlığında köşe başlarında, kah gündüz meydanlarda alenen yaparlar işlerini, bizim cellatlarımız gece çalışır, gündüz alenen iş yapmayız.

Lan moruk diyorum alem adamsın be, şayet ikimiz de Roma imparatorluğunda yaşasaydık seni Roma senatosunda senatör olarak görmek isterdim. Sizinkilerle hep beraber ne işler çıkarırdınız ama. Vur patlasın çal oynasın...

Ama Roma’da anasından doğururken aklını anasının... mında bırakmayan lavukların başı Spartaküs diye biri varmış, bir yerlerden okumuştum, aklımda kaldığına göre, yedi katlı kuleyi omuzlarında taşıyan kırk ayakların kırkını birleştirip “kırkayak” yapmış. Bu kırkayaklar işe nereden başlamış biliyor musun?. Zehirli iğnelerini kralların imparatorların kıçlarına sokmakla... Ben okuduğum yazıyı yazanın yalancısıyım. Kötü haber tez yayılmış, kırk ayaklı lavuklar

“kırkayak” olup dünyanın dört bir yanında mantar gibi çoğalmışlar. Sanki gaipten haber almışlar gibi hepsi de zehirli iğnelerini kendilerine hayatı zehir eden kralların, prenslerin, prenseslerin, imparatorlarının kışlarına sokmakla başlamışlar. Fildişi kuleler sarsılmaya, sallanmaya başlamış... Yahu moruk bir lavuk akıllanır bunu anlarım da, zehirli iğnelerini bu muhterem zevatların kışlarına sokmalarına akıl erdirememiştim. Meğer oturdukları tahtlarında kaçsın diye kralların, imparatorların bu nazik bölgesini seçmişler. Yüce kralların, imparatorların uykuları kaçmış, gündüzleri olmuş bir kâbus, geceleri olmuş bir diken... Aklını kaçırınlar mı dersin, bokuyla oynayanlar mı dersin... Valla moruk tam bir seyirlik senin anlayacağın...

Sanki etrafta birilerinin duyacağından çekinir bir hali var gibi kulağıma eğilip “biz de diken üstünde oturuyoruz moruk, hiçbir şey eskisi gibi değil” diyor, acınası, tedirgin bir ifade kaplıyor yüzünü. Şeyini kaldıran bize doğrultuyor, Allahtan kendi bildiğimiz yoldan bertaraf ediyoruz bunları, yarın ne olacağını, kaçının birden üstümüze geleceğini kimse bilmiyor. Başını kaldıranı şimdilik bertaraf ediyoruz ama yarın hepsi birlikte üstümüze gelirse ne yaparsınız diye de uykularımız kaçıyor.

Bak diyorum sen pek bu işlerin adamına benzemiyorsun, bırak gitsin bu işleri, etrafında korkulan birisi olacağına sevilen, sayılan birisi ol, bir işte çalış, akşam eve dönüşünde koltuğuna sıkıştırdığın iki ekmeği sofrana götür. Ben içgüdümlü biliyorum, sen içinde yaşıyorsun, benden daha iyi bilirsin, korkutarak yaşayanlar, korkarak yaşarlar... O lavuk dediklerin bir gün yakana yapışırsa cenazeni bile kaldıran olmaz, ortada kalırsın.

“Ne diyorsun sen” diyor. Bu âlemi bilmiyorsun, diyelim ki ben bu işleri bıraktım, köşeme çekildim, dedim ki ben artık namusumla çalışıp alın terimle geçineceğim... Peşini bırakacaklarını mı sanıyorsun, en güvendiğin adamına kör testereyle kestirirler seni. Bu öyle bir çark ki bütün meşru, gayri meşru dişliler iç içedir. Sen o çarkın aşağıdan yukarı bir dişlisisin, dişlilerden birisi arıza verdi mi bütün mekanizma felce uğrar, ne sanıyorsun “hadi, işin gücün rast gelsin, gülü güle git” diyeceklerini mi sanıyorsun. Bu çark dönmeli ki saltanat kayığı yüzebilsin, yoksa herkes denizin dibini boylar, pirana balıklarına yem olur. Bir kez içine girdin mi bir daha çıkmayı hayal bile edemezsin.

“Yani diyorum, davadan döneni vurun, ben dönersem beni de vurun” öyle mi?.

Ha be moruk diyor, bak kafan çalışmaya başladı bile.

Sözünü kesiyorum, dünyanın her yerinde devletlerin resmi güçleri darbe üstüne darbe vuruyor size ama yine de bir türlü kökünüzü kazıyamıyorlar, sahi bu kadar güçlü müsünüz?.

Moruk be diyor, ben cahilim, öğretmenler ilkokul diplomasını bile beni başlarından savmak için verdiler ama sen benden de cahilsin yahu. Hiç ünlü mafyaları duymadın mı, Sicilya mafyası, Amerikan mafyası, Rus mafyası filan... Bizim pirimiz, üstadımız Al Capon Amerika'nın göbeğinde yaşadığı halde niye yıllardır yakalanamadı. Her şeyi bilen Amerikan polisi Al Caponun yerini bilmiyor muydu?. Çocuk olma, paranın satın alamayacağı hiçbir şey yoktur, o anlı şanlı devlet yöneticilerinin içinden satın alınanlarla yürütülür bu işler. Göstermelik operasyonlar yaparlar, operasyonun nerede, kime karşı yapılacağı günler öncesinden büyük patronlara bildirilir, ağızlarına biraz yem atılır. Birkaç ismi duyulmuş çello bello, birkaç torbacı, birkaç tedarikçi gözaltına alınır. Gelsin basın, Televizyonlar, ballandıra ballandıra polisin çok başarılı bir operasyon yaptığını, çetelerin çökertildiğini bangır bangır bağırlarlar, milletin gazı alınır. Mızrağın çuvalı delen kısmı kesilerek çekilen harika görüntü ile zevahir kurtarılır. Lokma yumuşak, ye Abidin ye... Bizim yukarıdaki patronlar o esnada ne yapıyorlardır biliyor musun, operasyon emrini verenlerle kadeh tokuşturuyorlardır. Bütün dünyada bu çarkın dişlileri böyle döner, alta kalanları öğütür babam, öğütür... Senin anlayacağın millete çarkın dişlilerini kırdıklarını söyleyenler çarkın asıl dişlileridir be moruk... Karun bile malının, mülkünün,

parasının hesabını bilir, bu âlemin krallarının yanında Karun Medine fukarası gibi kalır. Yukarıdaki koruyucular olmasa bu kadar mal mülk nasıl elde edilir ki... Yani topluma cici beyler, hanım efendi leydiler olarak sunulan bedavacı kesim düzenlerinin sürmesi için gözden uzak mekânlarda strateji geliştirir, taktik belirlerler. Malum, yarasalar geceyi sever... Çarkın zarif dişlilerini Allah bile nazardan korur, bu zincirin halkalarında topçusu vardır, popçusu vardır, şarkıcısı, türkücüsü bürokratı vardır, politikacısı vardır. Onların çoğu çarkın içine böyle çekilir, onlar da kendilerini bir halt sanırlar.

Omerta diyor omerta...Bak moruk, ağzımdan epeyce laf aldın, açtırdın kutuyu, söyledin kötüyü. Bana ders verecektin, dersini aldın mı şimdi. Neymiş, devletlerin resmi güçleri operasyon yapıyorlarmış da, bizi neden tüketemiyorlarmış... Uyanık birine benziyorsun ama seni de keklemeyi başarmışlar.

Hani bana lavuğun anlamını sormuştun ya, hadi şimdi git de aynaya bak... Müzede yerin hazır moruk...